



REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 28. maja 2018. godine
Br. ref.: RK 1234/18

РЕШЕЊЕ О НЕПРИХВАТЉИВОСТИ

у

слуčaju br. KI98/17

Поднозилак

Sabit Veseli

**Ocena ustavnosti presude PML. br. 61/17 Vrhovnog suda Kosova
od 20. aprila 2017. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

у сastavu:

Arta Rama-Hajrizi, председница
Ivan Čukalović, заменик председника
Altay Suroy, судија
Almira Rodrigues, судија
Snezhana Botusharova, судија
Bekim Sejdiu, судија
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, судија и
Gresa Caka-Nimani, судија

Поднозилак захтева

1. Zahtev je podneo Sabit Veseli, sa prebivalištem u Gnjilanu (u daljem tekstu: поднозилак захтева), koga zastupa Halit Azemi, advokat.

Osporena odluka

2. Podnositac zahteva osporava presudu [PML. br. 61/17] Vrhovnog suda Republike Kosovo od 20. aprila 2017. godine (u daljem tekstu: Vrhovni sud), kojom je potvrđena presuda [PAKr. br. 703/16] Apelacionog suda od 27. januara 2016. godine i presuda [PKR. br. 232/16] Osnovnog suda u Gnjilanu od 23. novembra 2016. godine.
3. Osporena presuda je uručena podnosiocu zahteva 5. maja 2017. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude, kojom podnositac zahteva tvrdi povredu prava garantovanog članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustava).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članu 22. [Procesiranje podnesaka], članu 47. [Individualni zahtevi], članu 48. [Tačnost podneska], i članu 49 [Rokovi] Zakona br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon), i pravilu 29 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 18. avgusta 2017. godine, podnositac je podneo zahtev Ustavnom суду Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 22. avgusta 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Gresu Caka-Nimani za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Bekim Sejdiu i Selvete Gérxhaliu-Krasniqi.
8. Dana 12. septembra 2017. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i dostavio kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
9. Dana 19. aprila 2018. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudske izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

10. Dana 13. septembra 2016. godine, podnosioca zahteva su zaustavili pripadnici kosovske policije i tokom pretresa u njegovom automobilu su pronašli količinu narkotične supstance. Tom prilikom, narkotik je zaplenjen i podnositac zahteva uhapšen.
11. Dana 27. septembra 2016. godine, Osnovno tužilaštvo u Gnjilanu - Departman za teška krivična dela (u daljem tekstu: Osnovno tužilaštvo u Gnjilanu) je podiglo optužnicu protiv podnosioca zahteva zbog osnovane sumnje da je izvršio krivično delo iz stava 2, u vezi sa stavom 5, člana 273. (neovlašćena kupovina, posedovanje, stavljanje u promet i prodaja opojnih droga, psihotropnih supstanci).

tropskih supstanci ili sličnog) Krivičnog zakonika Republike Kosovo (u daljem tekstu: KZRK).

12. Dana 23. novembra 2016. godine, Osnovni sud u Gnjilanu je presudom [PKR. br. 232/16] oglasio krivim podnosioca zahteva i osudio ga na efikasnu kaznu zatvora u vremenskom trajanju od 4 (četiri) godine i novčanu kaznu u iznosu od 2000 (dve hiljade) € za izvršenje krivičnog dela iz stava 2, člana 273. KZRK-a. Sud je takođe odlučio da produži sudske pritvor podnosiocu zahteva dok odluka ne postane pravosnažna, ali ne duže od izrečene kazne.
13. Presuda Osnovnog suda je bila zasnovana na izjašnjavanju o krivici od strane podnosioca zahteva, na osnovu koje je Sud doneo rešenje o izjašnjavanju o krivici.
14. Dana 26. novembra 2016. godine, podnositelj zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu na presudu [PKR. br. 232/16] Osnovnog suda u Gnjilanu, tvrdeći bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, povredu krivičnog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja, predlažući da se ožalbena presuda poništi, tako što će se stvar vratiti na ponovno suđenje ili da se ožalbena presuda preinači u korist osuđenog, odnosno podnosiocu zahteva, izricanjem blaže kazne.
15. Suština žalbe podnosioca zahteva je bila zasnovana na navodnoj povredi prava na zaštitu tokom postupka izjašnjavanja o krivici i ne uzimanju u obzir od strane Suda prigovora i zahteva odbrane da se krivično delo prekvalifikuje na osnovu člana 275. (Neovlašćeno posedovanje opojnih droga, psiho-tropskih supstanci ili sličnog) KZRK-a, a ne na osnovu stava 2, člana 273. (Neovlašćena kupovina, posedovanje, stavljanje u promet i prodaja opojnih droga, psiho-tropskih supstanci ili sličnog) KZRK-a.
16. Dana 15. decembra 2016. godine, Osnovno tužilaštvo u Gnjilanu je takođe uložilo žalbu protiv presude [PKR. br. 232/16] Osnovnog suda u Gnjilanu u pogledu odluke o krivičnoj sankciji i predložilo da se ožalbena presuda preinači i da se osuđenom, odnosno podnosiocu zahteva, izrekne strožija kazna zatvora.
17. Dana 27. januara 2017. godine, Apelacioni sud je presudom [PAKr. br. 703/16], odbio, kao neosnovane, žalbe podnosioca zahteva i Tužilaštva, potvrđujući presudu [PKR. br. 232/16] Osnovnog suda u Gnjilanu.
18. Dana 24. februara 2017. godine, podnositelj je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu protiv presude [PAKr. br. 703/16] Apelacionog suda, pozivajući se na povredu krivičnog zakona i bitnu povredu odredaba krivičnog postupka. Podnositelj zahteva je nastavio da osporava zakonitost presude Apelacionog suda, ponovo tvrdeći bitnu povredu krivičnog postupka, jer je prema njemu, pravo podnosioca zahteva na zaštitu povredeno tokom izjašnjavanja o krivici, na osnovu koga se podnositelj zahteva oglasio krivim.
19. Dana 20. aprila 2017. godine, Vrhovni sud je presudom [PML. br. 61/17], odbio zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti i potvrdio presudu [PAKr. br. 703/16] Apelacionog suda od 27. januara 2017. godine i presudu [PKR. br. 232/16] Osnovnog suda u Gnjilanu od 23. novembra 2016. godine.

Navodi podnosioca

20. Podnositac zahteva tvrdi da mu je osporenom presudom Vrhovni sud povredio prava garantovana članom 31. Ustava.
21. Konkretnije, podnositac zahteva tvrdi da je osporena presuda doneta uz povredu odredaba krivičnog postupka propisanim u stavu 2, člana 384, Zakonika o krivičnom postupku Republike Kosovo (u daljem tekstu: ZKPRK) u odnosu na članove 326 i 248 istog Zakonika, kojima se uređuje postupak izjašnjavanja o krivici na glavnem pretresu, odnosno prvom saslušanju.
22. Podnositac zahteva, štaviše, tvrdi da Sud nije uzeo u obzir mišljenje odbrane i njegove primedbe u vezi sa kvalifikacijom krivičnog dela. U tom smislu, podnositac zahteva tvrdi da je izjašnjavanje o krivici izvršeno samo u slučaju kvalifikacije krivičnog dela na osnovu člana 275. (Neovlašćeno posedovanje opojnih droga, psiho-tropskih supstanci ili sličnog) KZRK-a, a ne na osnovu člana 273. (Neovlašćena kupovina, posedovanje, stavljanje u promet i prodaja opojnih droga, psiho-tropskih supstanci ili sličnog) KZRK-a, kao što je odraženo u rešenju Osnovnog suda za izjašnjenje o krivici.
23. Podnositac zahteva ističe da “*nije razumeo značaj, niti posledice priznanja krivice iz razloga što je laik i jer je bio pod lekarskom terapijom i da je na taj način povređeno pravo na odbranu*”, i štaviše, što se tiče kvalifikacije krivičnog dela, naglašava da “*optuženi prihvata svoje postupke, ali krivično delo za koje je optužen, ne.*”
24. Na kraju, podnositac zahteva traži da se proglaši ništavnom presuda [PML. br. 61/17] Vrhovnog suda od 20. aprila 2017. godine i da se njegov predmet vrati na ponovno suđenje.

Prihvatljivost zahteva

25. Sud prvo razmatra da li je podnositac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom, utvrđene Zakonom i dalje navedene Poslovnikom.
26. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”
27. Sud takođe ocenjuje da li je podnositac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što je dalje propisano u Zakonu. S tim u vezi, Sud se poziva na članove 47.

[Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnositelj podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnositelj želi da ospori.”

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnositelj primio sudsku odluku... .”

28. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnositelj podneo zahtev u svojstvu ovlašćene strane, kojim osporava akt javnog organa, odnosno presudu [PML. br. 61/17] Vrhovnog suda, od 20. aprila 2017. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva predviđena zakonom. U tom aspektu, zahtev podnosioca je u saglasnosti sa uslovima predviđenim stavovima 1, i 7, člana 113. Ustava i članom 47. Zakona. Podnositelj zahteva je takođe razjasnio prava i slobode za koje tvrdi da su povređeni u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokovima propisanim u članu 49. Zakona.
29. Pored toga, Sud takođe razmatra da li je podnositelj zahteva ispunio uslove prihvatljivosti navedene u pravilu 36 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Pravilo 36 (1) Poslovnika propisuje uslove na osnovu kojih Sud može razmotriti zahtev, uključujući i uslov da zahtev nije očigledno neosnovan. Konkretno, pravilo 36 propisuje:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

(d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...]

(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava, ili

[...]

(d) da podnositelj zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju.”

30. Sud prvo podseća da podnositelj zahteva tvrdi da su mu osporenom presudom povređena prava garantovana članom 31. Ustava, jer redovni sudovi nisu uzeli u obzir mišljenje odbrane u vezi sa izjašnjavanjem o krivici optuženog, odnosno podnosioca zahteva.
31. Konkretnije, podnositelj zahteva tvrdi da je osporena presuda doneta uz povredu odredaba krivičnog postupka predviđenim stavom 2, člana 384. ZKPRK-a u vezi sa članovima 326. i 248. istog Zakonika, kojima se uređuje postupak izjašnjavanja o krivici na glavnem pretresu, odnosno na prvom saslušanju. Podnositelj zahteva, pored toga, tvrdi da sudovi nisu uzeli u obzir mišljenje odbrane i njegove prigovore o izjašnjavanju o krivici u vezi sa kvalifikacijom krivičnog dela.
32. U tom smislu, i početno, Sud smatra da je podnositelj zahteva izgradio svoj slučaj na pravnoj osnovi, odnosno na pogrešnoj primeni i tumačenju KZRK-a i ZKPRK-a. Sud podseća da se ovi navodi odnose na oblast zakonitosti i kao takvi ne spadaju u nadležnost Ustavnog suda i zato ih Sud, u načelu, ne može razmatrati. (Vidi: slučaj KI56/17, podnositelj zahteva: *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti, 18. decembar 2017. godine, stav 35).
33. Sud dalje naglašava da se navodi podnosioca zahteva, kao takvi, pripisuju povredama odredaba procesnog zakona, odnosno stavu 2, člana 384. u vezi sa stavom 2, člana 248. i stavom 2, člana 326. ZKPRK-a, koji se odnose na izjašnjavanje o krivici na prvom saslušanju i glavnem pretresu okrivljenog, odnosno optuženog, i diskrecije sudske slučajeve ili predsedavajućeg sudskega veća da traže mišljenje državnog tužioca, branioca i oštećenog.
34. Sud naglašava da „Izjašnjavanje o krivici tokom prvog saslušanja“, regulisano u članu 248. ZKPRK-a i „Izjava o krivici okrivljenog lica na pretresu“ regulisana u članu 326. ZKPRK-a, omogućava, ali ne obavezuje sudske pojedinca ili predsednika sudskega veća, da prihvate mišljenje državnog tužioca, branioca i oštećenog. Tumačenje i primena ovih odredaba u slučaju podnosioca zahteva je detaljno obrazloženo u relevantnim presudama Osnovnog suda, Apelacionog suda i Vrhovnog suda.
35. U tom smislu, Osnovni sud je u svojoj presudi [PKR. br. 232/2016], između ostalog, naglasio:

“Sudske veće je nakon saslušanja stranaka i branioca optuženog doneo rešenje o priznanju krivice jer je došlo do zaključka da je optuženi razumeo prirodu i posledice priznavanja krivice; da se okrivljeni dobровoljno

izjasnio krivim nakon odgovarajućih konsultacija sa braniocem, advokatom Halit Azemi; da je priznanje krivice potkrepljeno činjenicama koje se nalaze u optužnici i da optužnica ne sadrži nikakvu očiglednu zakonsku povredu ili činjenične greške. Sudsko veće je utvrdilo da je optuženi Sabit Veseli priznao krivicu za izvršenje ovog krivičnog dela i prilikom saslušanja od strane službenika Policije Kosova, kao i prilikom saslušanja pred Osnovnim tužilaštvom u Gnjilanu.”

36. Apelacioni sud je u svojoj presudi [PAKr. br. 703/2016], između ostalog, istakao:

“Međutim, po oceni Apelacionog suda, ne stoje gore navedene žalbene tvrdnje jer je prvostepeni sud pravilno primenio odredbe člana 326. ZKPK-a u pogledu priznanja krivice, a u konkretnom slučaju i iz spisa predmeta proizilazi da je optuženi na glavnom pretresu u prisustvu i njegovog branioca advokata Halit Azemi, a nakon odgovarajućih konsultacija sa svojim braniocem, priznao krivicu po svim tačkama optužnice sa čime se složilo i sudsko veće, a optuženi nije podneo prigovor u vezi sa priznanjem krivice optuženog po svim tačkama optužnice, zbog čega i proizilazi da je prvostepeni sud pravilno primenio odredbe člana 326. u vezi sa članom 248. ZKPK-a i doneo zakonitu presudu na osnovu priznanja krivice.”

37. Na kraju, Vrhovni sud je u svojoj presudi [Pml. br. 61/2017], prilikom rešavanja tvrdnji o povredi postupka i prava odbrane tokom izjašnjavanja o krivici, između ostalog, naglasio:

“Kod ovakvog stanja, nije osnovana tvrdnja da je osuđenom prekršeno pravo na odbranu, da je bio laik, bolestan i da nije razumeo značaj i posledice priznanja krivice. Naprotiv, kao što je napred navedeno, osuđeni ne samo da je rekao suprotno, već je dodao da nije bolestan i da se izjasnio krivim nakon konsultacije sa svojim braniocem. Pored toga, branilac osuđenog nije osporio priznanje krivice, već je osporio samo pravnu kvalifikaciju krivičnog dela. Na kraju, prvostepeni sud je ocenio izjavu državnog tužioca o priznanju krivice i prigovor branioca osuđenog na pravnu kvalifikaciju krivičnog dela i o njima odlučio rešenjem na glavnom pretresu, zbog čega nije osnovana tvrdnja da su isti zanemareni i da nisu uzeti u obzir. Shodno tome, ove tvrdnje o postojanju bitne povrede odredaba krivičnog postupka nisu osnovane.”

38. Pored toga, Sud primećuje da su i tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa pogrešnom kvalifikacijom krivičnog dela za koje je podnosič zahteva oglašen krivim, uzete u obzir i rešene od strane redovnih sudova.
39. U tom smislu, Apelacioni sud je u svojoj presudi [PAKr. br. 703/2016], između ostalog, obrazložio:

“Takođe, ne stoje ni tvrdnje branioca optuženog da se u konkretnom slučaju radi o krivičnom delu iz člana 275. st. 1 KZK-a jer se na osnovu dokaza i drugih spisa u ovom krivično-pravnom predmetu ne radi samo o posedovanju opojne droge, kao što tvrdi branilac optuženog, već o

inkriminisanim radnjama koje čine elemente krivičnog dela iz člana 273. st. 2 KZK-a, i to zbog činjenice da je od optuženog zaplenjena opojna droga i s obzirom na mesto na kome je bila sakrivena, kao i količinu opojne droge, a posebno način podele na delove i to u posebne kese, dakle pripremljene i za prodaju, tako da se nesumnjivo radi o krivičnom delu neovlašćena kupovina, posedovanje, stavljanje u promet i prodaja opojnih droga, psihotropskih supstanci ili sličnog iz člana 273. st. 2 KZK-a, i stoga je prvostepeni sud pravilno zaključio kada je optuženog oglasio krivim za krivično delo detaljnije opisano kao u izreci ožalbene presude.”

40. Vrhovni sud je u svojoj presudi [Pml. br. 61/2017], takođe, između ostalog, obrazložio:

“Po oceni Vrhovnog suda ovako formulisana tvrdnja je nejasna i neosnovana jer se bitni elementi krivičnog dela zbog koga je osuđeni oglašen krivim razlikuju od onih krivičnog dela iz člana 275. KZK-a. U prvom slučaju se inkriminiše (između ostalog) neovlašćeni transport opojnih droga radi puštanja u promet, prodaje ili nuđenja na prodaju, dok se u drugom slučaju krivično delo izvršava neovlašćenim posedovanjem opojne droge (bez drugih radnji i bez namere puštanja u promet, prodaje ili nuđenja na prodaju). U konkretnom slučaju, ova tvrdnja nije osnovana jer osim toga što nije argumentovana, osuđeni je priznao krivicu za taj opis inkriminisanih radnji koji se nalazio u optužnici, priznanje krivice nije osporeno, odobreno je od strane suda uz poštovanje relevantnih zakonskih odredbi i pravilna je odluka prvostepenog i drugostepenog suda o pravnoj kvalifikaciji krivičnog dela. Shodno tome, tvrdnja o povredi krivičnog zakona takođe nije usvojena.”

41. Zasnivajući se na tu razradu, Sud ocenjuje da su redovni sudovi detaljno obrazložili i konkretno obradili sve tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa bitnim povredama KZRK-a i ZKPRK-a.
42. Pored toga, Sud smatra da su podnositelj zahteva i njegov branilac imali mogućnost da tokom sudskega postupka ospore nepovoljne argumente i da ih iskoriste u njihovu korist pred redovnim sudovima, kao što je propisano garancijama obuhvaćenim u članu 31. Ustava.
43. U tom smislu, Sud smatra da podnositelj zahteva nije dokazao da su postupci pred Vrhovnim sudom ili drugim redovnim sudovima bili nepravični ili proizvoljni ili da su mu osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom i Evropskom konvencijom za ljudska prava (u daljem tekstu: EKLJP), povređena pogrešnom primenom ili tumačenjem gore navedenih odredaba KZRK-a i ZKPRK-a. Sud ponavlja da je način primene i tumačenja određenih odredbi KZRK-a i ZKPRK-a, u konkretnom krivičnom slučaju pitanje zakonitosti. Podnositelj zahteva nije uspeo da dokaže nijedno ustavno pitanje svojim argumentima podnetim pred ovim Sudom. (Vidi: slučaj KI56/17, podnositeljka zahteva: *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 36; slučaj KI63/16, podnositelj zahteva: *Astrit Pira*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. avgusta 2016. godine, stav 44 i vidi, takođe: slučajevi KI150/15; KI161/15; KI162/15, KI14/16, KI19/16, KI60/16 i KI64/16, podnosioci zahteva: *Arben Gjukaj*, *Hysni Hoxha*, *Driton Pruthi*, *Milazim*

Lustaku, Esat Tahiri, Azem Duraku i Sami Lustaku, rešenje o neprihvatljivosti od 15. novembra 2016. godine, stav 62).

44. Sud ponavlja da nema zadatak da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu, navodno počinjenim od strane redovnih sudova prilikom ocene dokaza ili primene zakona (zakonitost), osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). On sam ne može oceniti zakon koji je doveo redovni sud dотле da usvoji jednu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupio kao sud „četvrtog stepena“, što bi rezultiralo prevazilaženjem granica utvrđenih u njegovoј nadležnosti. U stvari, uloga redovnih sudova je da tumače i primjenjuju odgovarajuća pravila procesnog i materijalnog prava. (Vidi: *mutatis mutandis*, Evropski sud za ljudska prava, slučaj *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28).
45. Sud dalje primećuje da se podnositelj zahteva ne slaže sa ishodom postupka pred redovnim sudovima, odnosno činjenicom da se kazna izrečena protiv njega nije dodatno ublažila i da će se kao takva izvršiti. Međutim, nezadovoljstvo podnositelja zahteva ishodom postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi pokrenuti dokazanu tvrdnjу o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje. (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj *Mezotur - Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, stav 21, ESLjP, presuda od 26. jula 2005. godine; vidi, takođe: slučaj KI56/17, podnositeljka zahteva: *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 42).
46. Kao rezultat, Sud smatra da podnositelj zahteva nije potkreplio tvrdnje da su relevantni postupci na bilo koji način bili nepravični ili proizvoljni i da su osporenom odlukom povređena prava i slobode garantovane Ustavom i EKLjP-om (vidi: *mutatis mutandis: Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLjP, odluka od 30. juna 2009. godine).
47. Dakle, Sud utvrđuje da zahtev podnositelja ne ispunjava uslove prihvatljivosti propisane Poslovnikom, jer je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, uzimajući u obzir da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnjу o povredi ustavnih prava i da podnositelj zahteva ne potkrepljuje u dovoljnoj meri svoju tvrdnjу o ustavnoj povredi.
48. U zaključku, Sud zaključuje da je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i u skladu sa pravilom 36 (1) (d) i (2) (b) i (d) Poslovnika, treba da se proglaši neprihvatljivim.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20. i 48. Zakona i pravilima 36 (1) (d) i (2) (b) i (d), i 56 (2) Poslovnika, 19. aprila 2018. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Gresa Caka-Nimani
Gresa Caka-Nimani

Predsednica Ustavnog suda



Arta Rama-Hajrizi
Arta Rama-Hajrizi